

Ka hea Willi annab waest
leikust kui se sandi Ma
sisse langeb.

Seddawisi olli se Urimaal. Sest kui Moisarwannemad seäl kuulda said, kui hästi, Mois ja Tallopoeg Silonimaal ellasid, katsusid ka Nemmad omma Tallopoegade põlwe tõsta. Aga Nende lotus jäi waleks. Sest Urima tallopoiad ollid nisugused, kes pehmet põlwe koggoniste ei kannatand, ja sepärrast nüüd arwasid, wolli ka ollewad, tehha, mis tahtsid. Wägga arwaste leiti seält keddagi parrema melega.

Ommeiti ästus waggade piiskust hulgast üks wannekas Mees wälja, kes ütles: Kuulge meie Rahwas! kui nenda lähhäks, kui teie atate, siis ei olleks Jummalat taewas, egga Wallitsusse woimo ma-ilmas. Sepärrast, kui teie selle wastasse wiisi peäle jäte, ja taggajärrel abhelatte häbbis peate ärraparrandama, mis nüüd rikkuma hooplete, siis tulletage mind mele; sest weel ollete agga kurja nous, otse kui Pimedad hauko minnemäs; agga minno läbbi näitab Jummal sedda auko teile — minno läbbi hüab temma teid taggasi sest teest mis hukka wiib. Sest igga inimessse moistlikko sanna läbbi rigib temma su. Urge kautage mitte teädwad Head teadmatta wasto ärra! Agga Põrane lähhäb hoiskades omma willetsusse sisse, ja ronnib nuttes wälja — kui ta weel sudab.

Tõ ja ammeti murren peab iggatiks omma leiba söma. — Agga kuidas woib ühesuggune tõ ja ühesuggune ammet iggas ühhel olla? sest inimenne tarwitab mitto